

ΤΑΣΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ ΓΚΕΝΤΖΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ

Έλα
σε μένα
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΛΛΑΣ ΕΜΕΝΑ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Έλα σε μένα
Συγγραφείς: Τάσος Αγγελίδης Γκέντζος
Παναγιώτης Κουντουράς
Φιλολογική επιμέλεια: Νεφέλη Χαρολαμπάκου

Σελιδοποίηση και Εκπόνηση εξωφύλλου:
ΑΡΧΕΤΥΠΟ – ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Τάσος Αγγελίδης Γκέντζος - Παναγιώτης Κουντουράς
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-618-5104-64-1

Τάσος Αγγελίδης Γκέντζος
Παναγιώτης Κουντουράς

Έλα
σε μένα

*Στην Έλενα, την Άννα
και τον Κώστα
Τ. Α. Γ.*

*Στην Βασιλεία, την Μαρία
και τον Δημήτρη
Π. Κ.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η γνωριμία με το άγνωστο

Tο πρόσωπο με τα πολλά προφίλ στο facebook προσπαθούσε με τα άλλα πρόσωπα της ηλεκτρονικής του παρέας να σαρκάσει για τα ερωτήματά του, χωρίς να το ενδιαφέρει η άμεση απάντησή τους, με μοναδικό ίσως σκοπό του να προκύψουν μέσα από τις διαδικτυακές αυτές συζητήσεις άλλα πιο δυνατά ερωτήματα και να πάει τις περιέργες «ισοροπίες» του ένα βήμα παραπέρα...

Έγραφε στον τοίχο του προφίλ του...

«Λίγο πριν πέσω να κοιμηθώ το βράδυ προσπαθώ να καταλάβω και να αναλύσω μέσα στο μυαλό μου όλα τα αυτονόητα. Τελικά τα πράγματα είναι πράγματι τόσο απλά όσο φαίνονται, κι εγώ με το διεστραμμένο μου μυαλό έχω καταφέρει να τα βλέπω σύνθετα;

Πού να ξέρω...

Θα μας το δείξει κι αυτό... ο χρόνος!

Πολλές φορές οι εξαρτήσεις των αδύναμων ατόμων δημιουργούν νομοτελειακά όλες εκείνες τις εμπόλεμες καταστάσεις κι εμείς τα υποκείμενα δεν είμαστε σε θέση να προβλέψουμε από μόνοι μας τα πιθανά τους αποτελέσματα».

Έστελνε και μηνύματα στο inbox...

«Στεναχωριέμαι που δείχνεις πως έπαψα να σε εκνευρίζω μικρέ... στεναχωριέμαι, επειδή δεν με αποφεύγεις διακριτικά!»

Και η συνέχεια πάλι στον τοίχο του προφίλ...

«Μάλλον μου δείχνεις πως είμαι πλέον ένας ακίνδυνος τύπος. Προς το παρόν λέω πως οι αντιστάσεις μας έχουν την τιμητική τους βραδιά. Δεν καταλαβαίνεις που καταλαβαίνω αρκετά... ή μήπως καταλαβαίνω πως εσύ δεν καταλαβαίνεις;»

Τον καληνύχτισε με την αγαπημένη του ατάκα.

«Δύσκολα τα πράγματα μικρέ...»

Θάνατος είναι ο λυγμός τού να ζεις εγκλωβισμένος μέσα σε τετραγωνισμένες ανάσες ζωής, να λες διαρκώς στον εαυτό σου πως θέλεις να δημιουργήσεις κάτι από την αρχή, να το χτίσεις, να το κατοικήσεις και να το φροντίσεις στην συνέχεια... κι αυτό το κάτι, αυτό το τόσο όμορφο πέταγμα της σκέψης προς τον παράδεισο, να μην σου δίνει ούτε σαν δυνατότητα οπτασίας την ηδονή τού να ακουμπήσεις πάνω του για μια στιγμή.

Κι εσύ να κατηγορείς διαρκώς τον εαυτό σου για την όποια μορφή έλλειψης γειτνιαίνει με σένα...

Την επόμενη ημέρα...

«Σε μερικά λεπτά πλησιάζουν τα μεσάνυχτα! Μάλλον θα είσαι έξω και θα διασκεδάζεις...»

«...»

«Χαίρομαι γιατί τώρα θα σου γράψω περισσότερα. Θα προσπαθήσω να σου αναλύσω την αιτία των πραγμάτων. Τί δουλειά έχω τώρα εγώ να κάθομαι απέναντι από μια οθόνη υπολογιστή και να σου μιλάω; Να κρύβομαι πίσω από ένα προφίλ και να μιλώ με ένα παιδί;

»Γιατί το κάνω αυτό;

»Κάποιος βαθύτερος λόγος στα αλήθεια θα υπάρχει!

»Ίσως και περισσότεροι!

»Κάποτε θα τον ανακαλύψεις...»

Μετά από μερικές ώρες...

«Η αιτία, λοιπόν, φίλτατε Αλέξανδρε, είναι δυστυχώς η μαύρη μου η μοναξιά. Αντιλαμβάνομαι σε όλο του το μεγαλείο το πέρασμα του χρόνου από την γειτονιά μου κι αισθάνομαι μόνη! Αν πω αυτά που λέω σε σένα στους δικούς μου φίλους, δεν θα μου αφήσουν και πολλά περιθώρια για να συνεχίσω. Βαρέθηκα να μου λένε όλοι πόσο καλά είμαι και πόσο καλά με βλέπουν. Ευτυχώς μικρέ, που δεν πέρασαν ακόμη στο

«καλά κρατιέσαι!» Θα ένιωθα απαίσιος. Κάποτε θα σου αποκαλύψω περισσότερα για τις αιτίες...

»Και σήμερα θα το έκανα με χαρά, αλλά κουράστηκα...

»Γιατί, όμως, διάλεξα εσένα και όχι κάποιον άλλον;

»Να το ξέρεις πως σε διάλεξα...

»Το βλέμμα σου μαγνητίζει το κοινό κάθε ηλικίας! Φαντάζομαι τη σκηνή να καθόμαστε απέναντι στο μεσημεριανό τραπέζι, να σε κοιτώ εγώ στα μάτια, να σου πιάνω το χέρι και να χαϊδεύω απαλά τις άγουρες αισθήσεις σου. Το βλέμμα σου δείχνει να είναι λυτρωτικό! Το έχω μεγάλη ανάγκη το στήσιμο ενός τέτοιου σκηνηκού μέσα στο άρρωστο μυαλό μου!

»Μην φανταστείς πως σου κάνω ερωτική εξομολόγηση!

»Είναι νωρίς ακόμη μικρέ...

»Θα περιμένω!»

Την επόμενη ημέρα...

«Θα συνεχίσω λοιπόν κι εγώ με την αιτία για να περάσει και η ώρα μας. Θα σου θέσω κάποια ερωτήματα τα οποία κάποτε θα βρουν την απάντησή τους. Γιατί δεν πέφτω να κοιμηθώ τέτοια ώρα και κάθομαι μπροστά από έναν απρόσωπο ηλεκτρονικό υπολογιστή;

»Πόσοι άνθρωποι άραγε βρίσκονται στη δική μου θέση;

»Τελικά είμαστε μόνοι, μικρέ... Εσύ δηλαδή λες τα πάντα στους φίλους σου; Με τους γονείς σου μιλούσες ανοιχτά για τα προβλήματα της εφηβείας σου; Δεν θα ήταν λογικό να μοιράζεται ένα παιδί τα πάντα με τους γονείς του; Τώρα μιλάς μαζί τους; Το κάνεις, μικρέ; Κι αν τελικά δεν το κάνεις, τότε ποιά είναι η αιτία; Μερικοί λένε πως για πολλά πράγματα δεν υπάρχει αιτία... Σε όλα τα καλά και σε όλα τα κακά υπάρχει κάποια αιτία. Να το θυμάσαι από μένα αυτό, μικρέ!»

Μετά από μερικές ώρες...

«Μήπως όμως έγινα πολύ σοβαρή και βάρυνη αρκετά την ατμόσφαιρα; Θα περιμένω να μπεις στο facebook και θα αρχίσω να φλερτάρω διακριτικά με τη φιλοσοφία σου. Το σκέφτηκα και κατέληξα στο γιατί μου αρέσεις. Βρήκα την αιτία δηλαδή! Μου αρέσει να σε φλερτάρω, γιατί εσύ δεν μου δείχνεις καθόλου κομπλεξικός, δεν μου δείχνεις σαν κάποιον που θα το πάρει πάνω του...

»Μπορεί βέβαια και να κάνω λάθος!

»Θα περιμένω...

»Δεν απαντάς λοιπόν!

»Δεν έχεις και άδικο... Να κάθεται τώρα εσύ στα είκοσι τόσα σου - δεν θέλω ούτε να σκεφτώ το νούμερο - και να ασχολείσαι με μένα. Εγώ βέβαια θα συνεχίσω να σου γράφω, επειδή μου έμαθαν πως

στην ζωή πρέπει να επιμένεις. Για να είμαι όμως ειλικρινής απέναντί σου και το παιχνίδι μου να είναι τίμιο... θα πρέπει να σου πω από την αρχή πως αυτή η επιμονή μου ίσως και να στοχεύει στο να ελέγξω κάποτε το μυαλό σου.

»Τί εννοώ; Όταν θα βλέπεις τα μηνύματα μου στην οθόνη αναγκαστικά θα διαπερνά την σκέψη σου, όχι κάποια συγκεκριμένη φιγούρα, αλλά μια ασχημάτιστη μορφή... η οποία ασχολείται αποκλειστικά με σένα.

»Ποιά να είναι, λοιπόν, αυτή η γυναίκα;

»Γιατί να το κάνει;

»Να... πάλι η αιτία μας στο προσκήνιο!

»«Μήπως είναι τρελή η γυναίκα» θα λες...

»Καλά κάνεις, λοιπόν, και δεν μου απαντάς στα μηνύματα, καλά κάνεις και αποστασιοποιείσαι. Δεν ξέρω γιατί δεν σου τα λέω τώρα όλα αυτά τα περιεργα που σκέπτομαι, δεν ξέρω γιατί δεν σου αποκαλύπτω όλα τα μυστικά της αρρωστημένης φαντασίας μου! Πολλά λέω... Μήπως τελικά με τούτον τον τρόπο αχρηστέψω τα όπλα που έχω απέναντί σου; Μήπως καταστρέψω το μυστήριο της όλης ιστορίας και μείνουν τα συναισθήματα απούλητα;»

Μια εβδομάδα αργότερα...

«Μικρέ, αισθάνομαι αμήχανα... Μικρέ, αισθάνομαι αδύναμη. Θα ήθελα να βρισκομαι στην ηλικία σου

και να μην έχω κάνει όλα τα λάθη του παρελθόντος. Η αιτία των λαθών μου απροσδιόριστη... Δεν το έψαξα... Δεν τα έψαξα τα πράγματα που χρωμάτισαν με τα πινέλα τους την ζωή μου. Κατά καιρούς κολλούσα με τις λεπτομέρειες, κατά καιρούς αισθανόμουν πως ζούσα τη ζωή μέσα από τις διηγήσεις των άλλων.

»Τί είναι τελικά η ζωή;

»Ποιά η αιτία της ζωής μας;»

Από ένα άλλο προφίλ της Ζωής...

«Νιώθω κάπως αμήχανα».

«Γιατί;»

«Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την αποδοχή και εύχομαι να τα λέμε συχνά, εφόσον βέβαια κι εσείς το θέλετε! Παρακολουθώ την πορεία σας και είμαι μία θαυμάστρια σας...»

«Εγώ σας ευχαριστώ για το αίτημα φιλίας».

«Μα τι λέτε...»

«Εκτιμώ το ενδιαφέρον σας για την δουλειά μου. Καλύτερα, όμως, να μην μιλάμε για θαυμασμούς. Εγώ είμαι αυτός που νιώθει αμήχανα σε τέτοιες καταστάσεις».

«Δεν περίμενα μια τέτοια απάντηση από έναν σταρ!»

«Δεν νομίζετε ότι μπορούμε να βρούμε μία μέση λύση;»

«Αν σας έλεγα πως δεν τα πήγα ποτέ καλά με την μεσότητα και τους γειτόνους της τί θα μου απαντούσατε;»

«Θα έλεγα ότι μία δυναμική προσωπικότητα μάλλον υπερνικά τα εμπόδια στα “θέλω” της».

«Το νεαρό της ηλικίας σας σας σάς χαρίζει πολλά όπλα».

«Έχω ακούσει πολλές φήμες για την μεσότητα κι αρκετές για τον συμβιβασμό».

«Για αρχή... δεν πάει και άσχημα η κουβέντα μας!»

«Μια χαρά τα πάμε!»

Η συνομιλία με έναν άγνωστο τύπο στα κανάλια του facebook έχει και τους κινδύνους της, αφού η αυτοσύσταση μπορεί να είναι ψευδής.

Η αυτοσύσταση στην αρχαία τραγωδία μας έμαθαν πως κατατόπιζε τον θεατή...

Η αυτοσύσταση των συναισθημάτων... είναι άκρως επικίνδυνη!

«Να σας πω τώρα μερικά λόγια... για να ξέρετε με ποιά μιλάτε. Είμαι η Ζιζή - από το Ζωή βγαίνει - κάπου γύρω στα 35 και δεν έχω σχέση με την φωτογραφία του προφίλ μου».

«Ωραία!»

«Φοβάμαι τόσο πολύ να εκτεθώ δημόσια. Μπορεί να είμαι κι εγώ κάποια διάσημη! Τώρα για τις φήμες

και τον συμβιβασμό τί να σας πω... Ξανθιά είμαι εγώ!»

«Αργήσατε να μου απαντήσετε και κόντεψα να επιβεβαιώσω τις φήμες μερικών εχθρών που με θέλουν βαρετή προσωπικότητα.»

«Βαρετός ένας σταρ;»

«Τέτοια ηθική κατάπτωση και μάλιστα μέσα από το facebook δεν θα την ήθελα με τίποτε, καθώς υπάρχει και ένας εγωισμός στη μέση του μαγικού χάους...»

«Σκέπτομαι πολύ πριν τολμήσω να πω κάτι.»

«Δεν είναι κακό αυτό!»

«Φοβάμαι μήπως οι άλλοι παρεξηγήσουν τα λεγόμενά μου.»

«Καλησπέρα λοιπόν, Ζωή.»

«Καλησπέρα, Αλέξανδρε!»

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, σ' ευχαριστώ που επικοινωνήσες μαζί μου και σου λέω πως δεν με ενδιαφέρει, αν είσαι διάσημη ή όχι.»

Κι η σύμβαση της επικοινωνίας αποδέχεται τους κανόνες του νέου παιχνιδιού και συνεχίζει...

Το παράλογο τα βράδια φαντάζει λογικό!

Λογικό μέσα στα φωτεινά σκοτάδια... της ανωνυμίας.

«Γιατί γίνεστε λιγάκι επιθετικός;»

«Εγώ;»

«Ζιζή... αν δεν σας πειράζει!»

«Δεν μας πειράζει καθόλου, Ζιζή. Και βαρετός και επιθετικός μαζί;»

«Παίρνετε τα πάντα τόσο σοβαρά, Αλέξανδρε;»

«Παρακαλώ να ανακαλέσετε...»

«Σε δικαστήριο βρίσκομαι; Σε τηλεοπτικό κανάλι μήπως;»

«Μα φυσικά και όχι. Κανείς δεν αναφέρθηκε σε δικαστήρια και σε κανάλια».

«Σας βρίσκω γοητευτικό, ελκυστικό, κόλαση...»

«Εγώ όλα αυτά;»

«Θα μπορούσα, θα το ήθελα... να γλιστρήσω πάνω στον ιδρώτα του κορμιού σας!»

Κι οι γλώσσες αρχίζουν να λύνονται σιγά-σιγά!

Και λέγονται πράγματα που κρύβονται πίσω από τις μάσκες...

«Γοητευτικός, ελκυστικός, κόλαση...»

«Όλα αυτά εσύ, μικρέ!»

«Αυτό με τον ιδρώτα είναι σκέτη υπερβολή κι όσο για το “μικρός”... το δέχομαι αναγκαστικά. Η ταυτότητα μου δεν κρύβει την σκληρή αλήθεια της νεότητας. Μήπως όλο αυτό το ξαφνικό είναι κάποιιο καλόγουστο αστείο;»

«Η νεότητα είναι σκληρή;»

«Δεν είναι;»

«Δεν θέλω να γελάσω βραδιάτικα».

«Δεν είναι στις προθέσεις μου να σας κάνω να γελάσετε!»

«Μην είστε τόσο καχύποπτος, Αλέξανδρε! Θα χάσετε πράγματα από το σήμερα, αν είστε καχύποπτος!»

«Ιδρώτας και κόλαση... Βάσιμα στοιχεία που δικαιολογούν μια λογική καχυποψία».

Βροχή έπεφταν οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις, βροχή τα υπονοούμενα την στιγμή που η σκέψη του προφίλ αντάμωνε με τα πράγματα που έχασε στο χθες...

«Και το Ζωή... μου αρέσει».

«Χαίρομαι!»

«Είστε πιο αγνός από αυτούς που κάνω παρέα. Δεν σας ξέρω, δεν με ξέρετε... και μάλλον δεν θα με μάθετε ποτέ!»

«Ευχαριστώ για την φιλοφρόνηση, Ζωή!»

«Τί γνώμη έχετε για το διαδικτυακό σεξ;»

«Μια γερή δόση από μυστήριο κυριεύει απόψε όλα τα σκοτεινά μονοπάτια του facebook».

«Εφόσον συνεχίζετε να μου απαντάτε, εγώ θα ρωτώ ό,τι θέλω;»

«Να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, Ζωή;»

«Ποιός ρωτά, ποιός απαντά; Να γίνει τουλάχιστον καλό παιχνίδι!»

«Δεν νομίζεις πως όλο αυτό είναι αρκετό, Ζωή;»

«Δηλαδή;»

«Προσπαθώ να είμαι ευγενικός απέναντί σου... και πράγματι δεν σε ξέρω και δεν με ξέρεις. Μπορείς να το σεβαστείς αυτό και να ξεκαθαρίσεις τις διαθέσεις σου; Αν όλη αυτή η διάθεση σε διασκεδάζει, τότε σου συνιστώ να βομβαρδίσεις κάποιο άλλο προφίλ με τις ερωτήσεις σου. Λυπάμαι, αλλά προσπαθώ να κρατήσω τις ισορροπίες μου».

«Συγγνώμη, Αλέξανδρε! Ξέφυγα... Ρώτησε με ό,τι θέλεις εσύ κι εγώ θα σου απαντήσω!»

«...»

«Μου θυμώσατε;»

«Ξέφυγες; Αλήθεια... δεν το πρόσεξα. Μην μου απαντήσεις πως διακρίνεις μία δόση ειρωνείας στα λόγια μου. Η αυτογνωσία μου ευτυχώς βρίσκεται ακόμη σε καλά επίπεδα. Σου ζητώ κι εγώ συγγνώμη...»

«Εσείς γιατί; Λίγο τα μπλέξαμε τα πράγματα!»

«Μερικές φορές κάποια πράγματα παρεξηγούνται εύκολα από τους άλλους, και επικοινωνίες αυτού του τύπου σίγουρα δεν είναι και ό,τι πιο ξεκάθαρο...»

«Νιώθω ηλίθια, Αλέξανδρε!»

«Ας πούμε ότι ήταν μία κακή νύχτα, Ζωή!»

«Να την κάνουμε καλή την νύχτα αυτή;»

«Πώς θα γίνει αυτό;»

«Να παίξουμε ένα παιχνίδι; Εν ανάγκη πες ψέματα, αφού δεν θα τα ελέγξει κανείς τα λόγια σου!»

«Θα προτιμούσα απλώς να μείνουμε στο “καλή”... Από πού πηγάζει αυτή η έντονη διάθεσή σου για παιχνίδι;»

«Να μιλάμε στον ενικό, Αλέξανδρε;»

«Φυσικά, γιατί όχι! Να το πάρουμε και από την αρχή;»

«Μου αρέσεις!»

«Λοιπόν Ζωή, εγώ είμαι ο Αλέξανδρος.»

«Το ξέρω... όλοι το ξέρουνε! Θα περιμένω εσένα να μιλήσεις. Εγώ δεν λέω τίποτε!»

«Σε βρίσκω κάπως υπερβολική, Ζωή. Ο κύκλος μας

είναι μικρός άλλωστε και οι λίγοι ή οι πολλοί... δεν έχουν σημασία. Αν κρίνω από τα εισιτήρια των παραστάσεών μου μάλλον λίγοι...»

«Είσαι μετριόφρων!»

«Καθόλου, Ζωή!»

«Αν κρίνω από τα ουρλιαχτά των κοριτσιών...»

«Ποιός τα μετράει αυτά...»

«Είσαι κουμπωμένος απέναντί μου, Αλέξανδρε, και είναι λογικό!»

«Είμαι ρεαλιστής και στην τέχνη που επιθυμώ να υπηρετήσω τα νούμερα στοιχειώνουν τα όνειρα των παραγωγών. Εγώ είμαι απλό πιόνι σε ένα παιχνιδι εντυπώσεων».

«Το κινούν οι άλλοι αυτό το πιόνι, Αλέξανδρε;»

«Δεν σου κρύβω πως συμπαθώ τα ουρλιαχτά. Τονώνουν αρκετά το εγώ μου».

Πώς είναι δυνατόν οι αλήθειες να λέγονται σε ένα προφίλ;

Έχει και η μοναξιά την δική της αλήθεια...

«Έχουμε ένα θέμα με τα μηνύματα... αργούν να έρθουν! Θα το ξεπεράσουμε όμως! Και δεν σε πειράζει να είσαι πιόνι;»

«Άτακτο facebook, θα το ξεπεράσουμε...»

«Εσύ είσαι άτακτος, Αλέξανδρε;»

«Δεν μπορώ να είμαι...»

«Πάλι ξεχάστηκα! Ρώτα με τώρα εσύ! Απαντώ στα πάντα. Εσύ δεν βλέπεις το πραγματικό μου πρόσωπο! Αυτό είναι το δίκαιο!»

Εκείνος, ο αινιγματικός Αλέξανδρος, πετυχημένος και γνωστός ως νεαρός σταρ. Νόμιζε πως είχε μάθει να διαχειρίζεται καλά τους ερωτικούς πειρασμούς, αλλά η λάμψη του χάνει τη δύναμη της στους τέσσερεις τοίχους της νυχτερινής μοναξιάς του. Εκείνη, μια μυστηριώδης ύπαρξη, ένα φάντασμα του διαδικτύου που του συστήνεται ως Ζωή και του εκφράζει την ερωτική της επιθυμία. Η ανάγκη της ηδονής γίνεται εμμονή κι ένα άρρωστο παιχνίδι με το άγνωστο ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια τους. Επικοινωνούν καθημερινά ανταλλάσσοντας μηνύματα μέσω του διαδικτύου, ώσπου έρχεται η στιγμή να συναντηθούν. Ποιά είναι η Ζωή στην πραγματικότητα;

Το φάντασμα δραπετεύει από τα στενά όρια του διαδικτύου κι ο γρίφος απεγνωσμένα επιζητεί τη λύση του. Θανάσιμα μυστικά ξεδιπλώνονται σε ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή. Από τη νυχτερινή Αθήνα ως τα φώτα της Times Square, τα αρώματα του Βοσπόρου, το Μιλάνο... Μια ασταμάτητη δοκιμασία ζωής και θανάτου θα οδηγήσει δύο ανθρώπους στα άκρα.

Ένα «εσωτερικό» μυθιστόρημα για τη δύναμη της αγάπης, της εκδίκησης και της συγχώρεσης.

*Ένα παιχνίδι μυστηρίου,
ένα λογοπαίγνιο του έρωτα, των ηδονών
και των καταστροφικών ψευδαισθήσεων.*

ΩΚ 159

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-64-1

9 786185 104641